

Arrest

nr. 348 947 van 23 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 3 juni 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 mei 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, (oud), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekende partij betreedt volgens haar eigen verklaringen in 2018 het Belgisch grondgebied en huwt op 9 oktober 2021 met haar huidige echtgenote.

1.2 Verzoekende partij dient op basis van deze huwelijksrelatie verschillende aanvragen gezinshereniging in en dit uiteraard telkens in functie van haar Belgische echtgenote. Deze verschillende aanvragen worden op 23 februari 2022, 22 december 2022, 4 mei 2023, 1 februari 2024, 4 december 2024 en 4 juli 2025 geweigerd. Tegen geen enkele van deze beslissingen werd een beroep aangetekend. Op 28 augustus 2025 wordt een zevende aanvraag gezinshereniging in functie van dezelfde referentiepersoon gedaan. Ook deze aanvraag is intussen afgewezen.

1.3 Op 13 januari 2023 wordt verzoekende partij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 1 maand met drie jaar uitstel, wegens het plegen van een winkeldiefstal.

Op 12 oktober 2023 wordt verzoekende partij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel gekoppeld aan het naleven van probatievoorwaarden gedurende een periode van drie jaar, wegens het plegen van vier diefstallen.

Op 9 januari 2024 wordt verzoekende partij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel gekoppeld aan het naleven van probatievoorwaarden, wegens het toedienen van opzettelijke slagen aan zijn echtgenote met verzwarende omstandigheden en wegens het dragen van zekere voorwerpen en stoffen die niet als wapen zijn ontworpen met het kennelijk voornemen personen te bedreigen, hen lichamelijk letsel toe te brengen met verzwarende omstandigheden, namelijk dat de inbreuk werd gepleegd ten aanzien van een minderjarige.

Op 8 mei 2025 wordt verzoekende partij door het Hof van Beroep te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met een probatie-uitstel van 3 jaar en een geldboete.

Op 19 september 2025 wordt verzoekende partij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Limburg, afdeling Hasselt, tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete vervangbaar door een gevangenisstraf van 30 dagen, wegens het plegen van zeven winkeldiefstallen.

Daarnaast wordt verzoekende partij herhaaldelijk (op 6 maart 2024 en 24 april 2024) bij verstek veroordeeld door de Politierechtbank te Leuven. Op 30 april 2024 gebeurt hetzelfde door de Politierechtbank te Brussel

1.4 Op 3 mei 2024 wordt voor verzoekende partij tot een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor een periode van acht jaar besloten.

Dit is de bestreden beslissing die als volgt, wordt gemotiveerd:

“Aan de Heer:

Naam : [K.]

voornaam : [R.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : Tbilisi

nationaliteit : Georgië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België. De beslissing tot verwijdering van 03.05.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[] 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van acht jaar:

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de hulpgevangenis te Leuven op 24.04.2024. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. De administratie weet dus niet of betrokkene gezondheidsproblemen heeft die hem zouden beletten te reizen, of hij een terugkeer naar zijn land van oorsprong vreest, of hij in België een vaste relatie heeft, minderjarige kinderen en/of andere familieleden. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een Belgische echtgenote heeft. Zijn administratief dossier bevat evenwel te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Betrokkene heeft

meerdere verzoeken tot gezinshereniging ingediend in functie van zijn Belgische echtgenote. Deze verzoeken werden respectievelijk op 23.02.2022, 23.12.2022, 05.05.2023 en op 22.02.2024 afgewezen. Tijdens een interceptie door de politie van Leuven op 16.04.2024 heeft betrokkene geweigerd te antwoorden op hoger vermelde vragen behalve op deze met betrekking tot zijn echtgenote. Een schending van de artikelen 3 & 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden is dus niet aannemelijk. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 13.01.2023 door de Correctionele Rechtbank van Leuven veroordeeld werd tot 1 maand gevangenisstraf met 3 jaar uitstel.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal (4), feiten waarvoor hij op 12.10.2023 door de Correctionele Rechtbank van Leuven veroordeeld werd tot 6 maanden gevangenisstraf met 3 jaar probatieuitstel.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (2) en inbreuken op de wapenwetgeving, feiten waarvoor hij op 09.01.2024 door de Correctionele Rechtbank van Leuven veroordeeld werd tot 8 maanden gevangenisstraf met 3 jaar probatieuitstel.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 21.04.2024 voor diefstallen, inbreuken op de wapenwetgeving en inbreuken op de wetgeving met betrekking tot verdovende middelen, feiten waarvoor hij later mogelijk veroordeeld kan worden. Betrokkene wordt ervan verdacht op 03.07.2023 en 06.09.2023 winkeldiefstallen te hebben gepleegd te Leuven. Op 02.07.2023 heeft hij te Leuven heroïne in zijn bezit gehad en op 03.03.2023 heeft hij eveneens heroïne in zijn bezit gehad te Etalle. Op 18.02.2023 te Brussel, op 13.08.2023 en op 23.08.2023 te Leuven, wordt hij er van verdacht een mes te hebben gedragen.

Het gedrag van betrokkene is zonder meer laakbaar geweest. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist in tegen de maatschappelijke normen, zeker indien deze feiten gepaard gaan met gebruik van geweld. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands privéleven vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Betrokkene wordt ook verdacht van drugsfeiten. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Rekening houdend met de precare verblijfssituatie van betrokkene en met de maatschappelijke impact van zijn misdadig gedrag en het lucratief, repetitief en gewelddadig karakter van de feiten, kan legitiem afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

1.5 Op dezelfde dag wordt eveneens nog besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing wordt afzonderlijk aangevochten in de procedure gekend onder het rolnummer 315 704.

1.6 Op 3 juni 2024 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer houdende een vordering tot schorsing en nietigverklaring van deze bestreden beslissing.

1.7 Op 20 oktober 2025 wordt een bevel gegeven aan verzoekende partij om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.8 Op 29 december 2025 biedt verzoekende partij zich aan bij de diensten van de Politiezone Leuven naar aanleiding van het verlies van een (Georgisch) paspoort en wordt zij staande gehouden. Op dezelfde dag weigert verzoekende partij mee te werken aan het beantwoorden van de volledige vragenlijst in het kader van het hoorrecht.

1.9 Op 29 december 2025 wordt aan verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.10 Op 5 januari 2026 dient zij tegen deze laatste beslissing (bijlage 13septies) een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Deze vordering wordt echter bij arrest nr. 339 163 van 9 januari 2026 afgewezen.

1.11 Op 26 maart 2026 is verzoekende partij onder escorte teruggekeerd naar het land van herkomst.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid (oud) van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 14 juni 2024 een nota met opmerkingen heeft ingediend

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid (oud) van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 (oud) van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 22 mei 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, (oud) van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

2.5 Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, §3 bepaald wordt dat:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing."

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 In haar eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht en dan meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Zij zet dit middel als volgt uitéén:

“III. IN RECHTE:

MIDDELEN TOT SCHORSING EN NIETIGVERKLARING:

Onverminderd alle andere middelen aan te voeren na onderzoek van het administratief dossier of ambtshalve op te werpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, stelt verzoeker volgende middelen tot nietigverklaring voor:

3.1 Eerste middel: schending van de motiveringsplicht

1.

Aangezien er ten eerste schending is van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Daarnaast is er schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiele als van de formele motiveringsplicht inroept.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN en de inhoud hiervan onder dit eerste middel als hernomen dient te worden beschouwd.

2.

Het inreisverbod dat afgeleverd werd aan verzoeker is niets meer of minder dan een kopie van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is letterlijk "copy & paste".

Alleen al om die reden kunnen zich ernstige vragen gesteld worden bij de motivering. Gezien het toch om een andere maatregel gaat, zou men toch ook een andere motivering mogen verwachten, quad non.

Bovendien, baseert men zich in het oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schade, op drie kleine veroordelingen door de correctionele rechtbank van Leuven dd. 13.01.2023, 12.10.2023 en 09.01.2024.

De eerste straf werd opgelegd met een volledig uitstel.

De laatste 2 veroordelingen gaan gepaard met probatievoorwaarden.

De overheid neemt niet de moeite om na te gaan hoe deze probatie is verlopen.

Uit niets blijkt dat de overheid de justitie assistant heeft gecontacteerd om een verslag te vragen van het verloop van deze probatie.

Dit is problematisch want het is systematisch.

Gezien deze veroordelingen kan volgens de Belgische Staat worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, niets meer of minder.

De Belgische Staat kan zich, om te oordelen dat een inreisverbod van maar liefst 8 jaar gepast is, niet enkel en alleen baseren op deze kleine veroordelingen zonder de inhoud van deze veroordelingen ter dege te bespreken en zonder rekening te houden met het verloop van de opgelegde probatievoorwaarden.

De overheid kan niet aantonen dat zij dit gegeven én het gedrag van verzoeker ter dege heeft onderzocht.

Zij kan niet aantonen dat verzoeker werkelijk een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Het valt ook te benadrukken dat de Belgische Staat besluit tot een inreisverbod van 8 jaar zonder dat de overheid de dwingende sociale noodzaak aantoont.

De overheid heeft niet onderzocht of er actueel een gevaar voor de openbare orde aanwezig is.

Er lijkt enkel sprake te zijn van speculatie.

Er is niet in concrete onderzocht of er thans wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker.

De Belgische Staat faalt dan ook om aan te tonen dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde dan ook niet weerhouden worden.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden.”

In haar tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Dit middel wordt als volgt beargumenteerd:

“3.2. Tweede middel: schending van redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel

1.

Aangezien er ten tweede schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met artikel 13EVRM.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN EN VOORGAANDEN en naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St, nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RW nr. 15.753 van 10 September 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RW nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden.

Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

2.

Een inreisverbod is op te leggen in het geval er sprake zou zijn van een gevaar voor de openbare orde en een afwezigheid van humanitaire redenen.

De overheid houdt geen rekening met het gezinsleven van verzoeker zijnde zijn huwelijk en de band met de zoon van zijn echtgenote, verder dan dat zij wel kunnen blijven communiceren op (lange) afstand komt zij niet.

In casu wordt er een inreisverbod van 8 jaar opgelegd omdat er sprake zou zijn van een bedreiging voor de openbare orde.

Cruciaal in deze is de definiering van het begrip openbare orde.

In de terugkeerrichtlijn zelf zit echter geen definitie van het begrip. België springt hier om met een zeer brede interpretatie door hier ook veroordelingen wegens diefstal onder te laten vallen. Er zij evenwel aan herinnerd, dat de uitzondering betreffende de openbare orde, evenals alle afwijkingen van een fundamenteel beginsel van het Verdrag, beperkend moet worden uitgelegd.

Bovendien vormt het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Daaruit volgt, dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet, voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (arrest Bouchereau, , punt 28).

Dat is in casu, geenszins het geval.

Het gaan hier over een geval van problematisch druggebruik die tot bepaalde strafbare feiten hebben geleid, de overheid heeft dit echter onvoldoende onderzocht.

Bovendien, baseert men zich in het oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schade, enkel op deze 3 kleine veroordelingen waarvan dan nog ofwel een straf met volledig uitstel werd uitgesproken ofwel de straf gekoppeld werd aan het nakomen van probatievoorwaarden.

De Belgische Staat kan zich, om te oordelen dat een inreisverbod van 8 jaar gepast is, niet enkel en alleen baseren op deze veroordelingen.

De overheid kan niet aantonen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Er is niet in concrete onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde niet weerhouden worden.

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast, onnodig en ondoordacht is tewerk gegaan.

Zo werd er op geen enkele wijze een onderzoek gedaan naar de actuele situatie en naar het feit of er heden een actueel gevaar voor de openbare orde bestaat (zie supra eerste middel) noch werd het verloop nagegaan van de probatie wat men in casu toch mag verwachten wanneer de overheid plant om een inreisverbod op te leggen van maar liefst 8 jaar.

Nergens wordt aannemelijk gemaakt waarom een inreisverbod van 8 jaar proportioneel en redelijk zou zijn."

3.2 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

3.3 Vermits verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en verder ook de motivering ten gronde van deze beslissing op de korrel neemt, voert in realiteit veeleer de materiële motiveringsplicht aan de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.6 Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.7 De bestreden beslissing, zijnde een inreisverbod voor een duur van acht jaar (bijlage 13*sexies*), werd genomen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit specifieke artikel bepaalt immers dat:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. [...]

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

Verzoekende partij betwist niet de vaststelling dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan in het voorafgaande terugkeerbesluit van dezelfde datum. Aldus weerlegt zij de motivering niet dat er wel degelijk een grondslag bestaat om haar een inreisverbod op te leggen en dat verwerende partij zelfs ertoe gehouden is een dergelijk bevel op te leggen.

3.8 Vermits het bestreden inreisverbod steunt op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet betreft dit een situatie waarin het bewijs van een bedreiging voor de openbare orde niet moet worden geleverd. Het betoog van verzoekende partij hieromtrent is bijgevolg niet eens dienstig. In zoverre verzoekende partij verwijst naar de beschikking van de Raadkamer waarbij zij onder voorwaarden in vrijheid werd gesteld, merkt de Raad op dat de finaliteit van de beschikking van de Raadkamer en van de beslissing van de verwerende partij en de toetsingscriteria door de Raadkamer en de administratie danig verschillend zijn en deze niet dienen samen te komen in eenzelfde besluit ten aanzien van verzoekende partij.

3.9 Verwerende partij is immers overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet in principe reeds verplicht om een inreisverbod op te leggen. Dat er een algemene verplichting is om een inreisverbod op te leggen, blijkt tevens uit het bepaalde in artikel 74/11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat voorziet dat de gemachtigde zich "kan" onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De gemachtigde heeft dus wel "de mogelijkheid" om in individuele gevallen en om humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen, doch dit doet geen afbreuk aan de algemene regel dat een inreisverbod moet worden opgelegd. Het is dan ook niet de algemene regel (het opleggen van het inreisverbod) maar de uitzondering (geen inreisverbod opleggen) die noopt tot een specifieke motivering. De beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) is dan ook op pertinente en draagkrachtige wijze gemotiveerd door de loutere vaststelling dat het inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing waarbij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Aangezien het buiten elke betwisting staat dat het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing die geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toestaat en gelet op de verplichting om in die omstandigheden een inreisverbod op te leggen in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) reeds op draagkrachtige en pertinente wijze is gemotiveerd door de loutere toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

3.10 De opgeworpen problemen inzake de openbare orde en dan meer de betrokkenheid bij de feiten van diefstal, bezit van verdovende middelen, inbreuken op de wapenwetgeving en slagen en verwondingen toegebracht aan diens partner kunnen echter wel in alle redelijkheid meegenomen worden bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod op acht jaar. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod immers te worden bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval. In dit verband wordt in de parlementaire voorbereiding benadrukt: *"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert."* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Dat de, volgens verzoekende partij, beperkte feiten verbonden zijn aan een problematisch druggebruik doet geen afbreuk aan het optreden van deze feiten en kan in hoofde van verzoekende partij onmogelijk tot het besluit leiden dat er geen gevaar meer is voor de openbare orde, wel integendeel.

Het bestuur heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het is niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk dat verwerende partij rekening houdt met de feiten waar verzoekende partij voor gekend is. Evenmin toont verzoekende partij aan dat het kennelijk onredelijk was van verwerende partij om op basis van de in dit verband actueel gekend zijnde gegevens te oordelen dat zij door haar gedrag kan worden geacht de openbare orde *"te kunnen schaden"*.

3.11 Zowel voor het in deze procedure bestreden inreisverbod als voor het in een afzonderlijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is telkens een concrete en pertinente motivering voorzien. Het loutere gegeven dat overwegingen die in het bestreden inreisverbod zijn opgenomen ook kunnen worden teruggevonden in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, of nog dat zoals verzoekende partij betoogt de motivering van het inreisverbod grotendeels is overgenomen uit dit bevel om het grondgebied te verlaten, doet hier ook niet anders over denken. Dit maakt niet per definitie dat het inreisverbod, of de duur hiervan, niet afdoende is gemotiveerd. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat in de motivering van (de duur van) het inreisverbod concreet wordt ingegaan op de specifieke omstandigheden die de situatie van verzoekende partij kenmerken en dat de motieven haar toelaten om de voor haar ter beschikking staande rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

3.12 Verzoekende partij werpt nog op dat er geen rekening gehouden zou zijn met haar huwelijksleven en de band die zij zou onderhouden met de zoon van haar echtgenote. Uit de bestreden beslissing blijkt echter net

wel zeer duidelijk dat er aan verzoekende partij de kans gegeven werd om humanitaire elementen voor te dragen die desgevallend een invloed gehad hadden kunnen hebben op het opleggen van een inreisverbod.

Op 24 april 2024 werd verzoekende partij in het bezit gesteld van een vragenlijst in het kader van haar hoorrecht. Zij weigerde echter deze vragenlijst ingevuld terug te bezorgen. In de bestreden beslissing wordt dan ook geoordeeld op basis van de gegevens waarover verwerende partij kon beschikken. Er wordt ingegaan op het huwelijksleven van verzoekende partij waarbij er inderdaad vragen gesteld kunnen worden bij dit gezinsleven in België. Bovendien bleek deze partner reeds het slachtoffer van opzettelijke slagen en verwondingen door het toedoen van verzoekende partij zelf. Deze echtgenote kan verzoekende partij desgevallend vergezellen of regelmatig bezoeken. Daarnaast gaat de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk nader in op de herhaaldelijke aanvragen voor gezinshereniging die verzoekende partij ingediend naar aanleiding van haar huwelijk en de telkens daaropvolgende weigeringsbeslissingen. Verzoekende partij beschikt dan ook niet over een verblijfsrecht in België en beide echtgenoten wisten van bij aanvang van hun huwelijk dat het verblijf van verzoekende partij precair en slechts onder voorwaarden eventueel toegestaan kon worden. Het is duidelijk dat verzoekende partij nooit aan deze voorwaarden heeft beantwoord.

Voor wat de zoon van de echtgenote van verzoekende partij betreft, merkt de Raad op dat deze jongere slechts in graad van beroep voor de eerste maal opgeworpen wordt waardoor verwerende partij hiervan hoe dan ook geen kennis had voor het nemen van de bestreden beslissing en er ook nergens op ook maar enige wijze een bewijs of begin van bewijs geleverd wordt van een relatie of affectieve band tussen beiden als die er al zou zijn. Blijkbaar heeft ook deze jongere verzoekende partij er niet toe aangezet te antwoorden op de vragen van haar hoorrecht.

Geen van deze elementen staan het opleggen van een inreisverbod in de weg.

3.13 Verzoekende partij maakt aldus niet concreet aannemelijk dat – bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan – geen voldoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval of enige specifieke omstandigheid die het bestuur gekend diende te zijn ten onrechte niet in rekening werd gebracht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aantoonde dat verwerende partij, wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zij toont evenmin met concrete argumenten aan dat verwerende partij, op basis van de haar gekend zijnde gegevens, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

3.14 Verzoekende partij brengt geen elementen bij die ertoe zouden kunnen brengen vast te stellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ondenkbaar is dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan.

Een schending van dit wetsartikel of van de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond.

3.15 Een schending van de door verzoekende partij opgeworpen bepalingen en beginselen blijkt niet.

De beide middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE